

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 10.189 van 3 januari 2014
in de zaak A. 211.047/VII-38.993.**

In zake : het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door
 de Vlaamse regering,
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Filip Vincke
 kantoor houdend te 8580 Avelgem
 Kasteelstraat 13
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

Gazmen BERISHA
wonende te 9000 Gent
Smaragdstraat 9

Het cassatieberoep, ingesteld op 11 december 2013, strekt tot de nietigverklaring van het arrest van het Milieuhandhavingscollege van 7 november 2013, waarbij het beroep tegen de beslissing van de gewestelijke entiteit van 13 maart 2013, houdende het opleggen van een alternatieve bestuurlijke geldboete wegens schending van de afvalstoffenwetgeving, gegrond wordt verklaard en de opgelegde administratieve geldboete wordt verminderd.

Het administratief dossier is op 24 december 2013 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

In het bestreden arrest heeft het Milieuhandhavingscollege het bedrag van 167 euro, als administratieve geldboete opgelegd door de gewestelijke autoriteit, wegens onredelijkheid en onevenredigheid verminderd tot 20 euro, rekening houdend met feitelijke omstandigheden, zijnde een woningbrand en de financiële toestand van de verweerder in cassatie.

De verzoekende partij voert niet aan dat deze straf onwettig is, zij beklaagt zich wel over de procedurele wijze waarop het Milieuhandhavingscollege tot deze strafvermindering komt.

In een eerste middel wordt de schending ingeroepen van de artikelen 16.4.19, §§ 3 en 4 en 16.4.29 DABM.

In een eerste onderdeel wordt gesteld dat de woningbrand geen omstandigheid is waarin het misdrijf gepleegd werd.

Dit onderdeel verplicht de cassatierechter de feitelijke gegevens van de zaak te beoordelen en is niet ontvankelijk.

In een tweede onderdeel wordt opnieuw kritiek geleverd op het feit dat de bodemrechter bij het vaststellen van de strafmaat rekening hield met deze woningbrand.

Ook dit onderdeel raakt de grond van de zaak en behoort niet tot de bevoegdheid van de cassatierechter.

In een tweede middel wordt de schending ingeroepen van de artikelen 16.4.4. en 16.4.29 DABM.

De verzoekende partij oefent kritiek uit op het feit dat in het bestreden arrest rekening werd gehouden met de vermogenstoestand van de verweerder in cassatie, terwijl deze onvoldoende gegevens had aangebracht om deze toestand te staven.

Ook dit middel raakt de grond van de zaak en behoort dus evenmin tot de bevoegdheid van de cassatierechter.

In een derde middel wordt de schending ingeroepen van het beschikkingsbeginsel.

In een eerste onderdeel wordt gewag gemaakt van een rechtsbeginsel, geformuleerd in een andere taal dan deze gangbaar in het Vlaamse Gewest en in de betrokken rechtspleging, luidende “ne eat iudex ultra petita partium”, samen gelezen met artikel 16.4.19 DABM. Uit de uiteenzetting kan worden afgeleid dat de verzoekende partij de bodemrechter verwijt “meer te hebben toegekend” dan gevorderd.

Te dezen heeft men echter niet te maken met een rechtspleging die leidt tot een veroordeling, maar tot het herbeoordelen van een sanctie die werd opgelegd ten laste van een beweerde milieuovertreder. Het beschikkingsbeginsel komt hier niet ter sprake.

In een tweede onderdeel wordt de bodemrechter verweten zijn interpretatiebevoegdheid en het beschikkingsbeginsel te hebben geschonden. De verzoekende partij stelt letterlijk dat het Milieuhandavingscollege “haar (sic) interpretatiebevoegdheid” heeft overschreden en dat er een invulling wordt gegeven aan het bezwaar dat de verweerder in cassatie er in werkelijk niet aan heeft gegeven.

Dit middelonderdeel komt op tegen de onaantastbare beoordeling van de feitenrechter van het verweer van de beweerde overtreder en van de omstandigheden die bij de beoordeling van de strafmaat in aanmerking werden genomen. Het zou de cassatierechter opnieuw verplichten tot een beoordeling van de feitelijke gegevens van de zaak en is dus niet ontvankelijk.

In een derde middelonderdeel wordt de schending ingeroepen van het recht van verdediging en van de tegensprekelijke aard van de debatten.

Uit de stukken waarop de Raad van State vermag acht te slaan blijkt dat de verzoekende partij, die tenslotte niet de veroordeelde maar te dezen wel de vervolgende partij is, uitvoerig heeft geantwoord op de argumenten die door de verweerder voor de bodemrechter werden aangebracht. Het feit dat die argumentatie niet wordt geïnterpreteerd in die zin die de verzoekende partij wenst, houdt noch een schending in van het recht van verdediging, noch van het recht op tegenspraak.

Uit het onderzoek van het cassatieberoep blijkt dus dat het niet voldoet aan de vereisten voor de toelaatbaarheid ervan, bepaald in artikel 20, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet toelaatbaar.

2. De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Deze beschikking is, na beraad, te Brussel uitgesproken, op drie januari tweeduizend veertien, door :

Eric Brewaeyts,
bijgestaan door

Bart Tettelin,

wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Bart Tettelin

Eric Brewaeyts